

Revista catòlico-monàrquica militant i numerada. 4.ª època

La Comarca Carlina

Déu = Pàtria = Rei = furs

Olot

Portaveu de la quarta carlinada

Garrotxa

Del 16 d'Abril al 7 de Maig de 1987

Preu: 100 ptes.

N.º 2

0111

Editorial de Setmana Santa

VIDA I PASSIÓ DE MONSENYOR MARCINKUS

Hi ha moltes maneres de patir i de guanyar la glòria eterna. I la més dura de totes és la que li ha tocat a Monsenyor Paul Marcinkus. Home auster i sense ambicions personals. Paul Marcinkus volia impartir el missatge evangèlic entre els necessitats de les parròquies dels suburbis. Però els seus superiors el van destinar a més alts designis.

L'Evangeli diu ben clar que és més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri a la glòria del cel. I Paul Marcinkus va ésser cridat i escollit per fer apostolat entre els rics i poderosos.

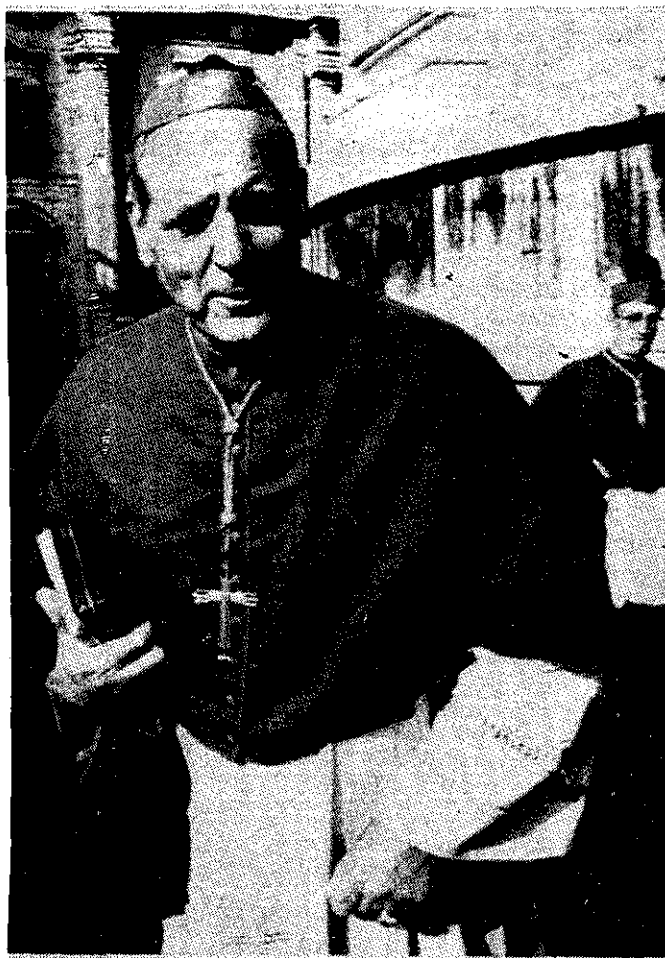
I Paul Marcinkus, per esperit d'obediència, va acceptar a contracor la seva promoció a Monsenyor i el seu nomenament per dirigir les finances del Vaticà. I la seva nova situació li va exigir nous i renovats sacrificis personals. Home tímid i reservat, va haver de freqüentar les reunions mundanes, els cóctels i els partits de tennis. No fumador, va haver de sobreviure dins una atmosfera impregnada d'aromes de Davidoff. Sobri i no gens gourmet (és fill dels U.S.A, el país que va inventar el hot-dog) es va veure obligat a sovintejar les taules dels prínceps i dels millors restaurants, curulles de vins exquisits i de menges escollides, que ell detestava. Cast i pur per vocació, el seu sacrifici personal es va completar en haver de treballar envoltat de les millors secretàries del món, que ell veia com l'encarnació de la luxúria.

Però els seus sofriments, tot i ésser molt grans, no haurien merescut cap apologia si tot hagués quedat aquí. Altres homes de Déu han sofert molt, sense que el seu sacrifici hagi merescut ésser considerat res més que normal. Però el calze de Paul Marcinkus encara no era ple. Noves proves li havien de ser imposades. Quan el Maligne va comprovar que no podia trencar la seva fe, va enginyar noves proves.

Monsenyor Paul Marcinkus es va trobar de sobte envoltat d'estafadors, descreguts, lladres, mafiosos i assassins. El seu nom va aparèixer a les pàgines de la premsa sensacionalista i als tribunals de justícia. Finalment, l'Estat italià ha demanat la seva extradició al Vaticà. Enmig d'aquest autèntic Calvari, sofert amb exemplar resignació cristiana, només una veu s'ha alçat a favor de Monsenyor Paul Marcinkus. Sa Santedat el Papa Joan Pau II, tot recordant al món que Marcinkus ha actuat per obediència i amb absoluta integritat i lliurament personal, s'ha negat a l'extradició i ha permès que Monsenyor Marcinkus oficiés les cerimònies del Dimecres de Cendra a la Basílica de Sant Pere del Vaticà.

Recorda, home, que només ets cendra. Fuig de les vanitats del món!

A. G.

AVISO

Vencida toda disidencia y relegados a las tinieblas los eternos discrepantes y chaqueteros, «LA COMARCA CARLINA» advierte a sus distinguidos lectores que no se responsabiliza de los conceptos vertidos en los artículos firmados por un tal A. G. La editorial, los artículos de opinión y los avisos aparecen puntualmente firmados por «LA COMARCA CARLINA».

A. G.

CREIENTS!!!

**Oblideu el pecat de la carn
durant els dies sants:**

Aneu a menjar peix al restaurant

Els Caçadors

Pollancre, s/n. (Urb. Bonavista)

Societat

DIES IRAE

Col·lectiu Regis
Carolus Tuba

Abans de tot voldríem felicitar-nos per l'aparició d'aquesta publicació, i agrair al consell de redacció l'oportunitat de col·laborar-hi. Esperem que podrem millorar des d'aquestes planes la nostra tasca -ja prou coneguda- en defensa de la cultura i de la música especialment.

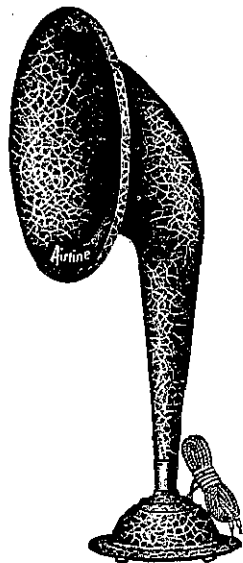
Cal començar amb un silenci. Un silenci respectuós envers una de les festes més importants de la nostra tradició.

Ens veiem obligats, però, a continuar amb un altre silenci; i és que no recordem música digna de menció a la nostra comarca des del P. Antoni Soler, amb la possible excepció dels «Pastors» i de la Principal d'Olot (excepció feta encara amb més reserves). El temor que aquest silenci sigui «in eternum» és el que ens fa prendre partit en el camp polític. Perquè la culpa d'aquest desert creatiu no és tant, al nostre parer, dels joves músics, com d'aquells qui des del poder han permès, fins propiciat, la invasió de ritmes afro-americans a les nostres contrades. La contaminació sistemàtica i adreçada especialment als nostres plançons, ha arribat al punt en què és ja difícil a Olot trobar una taverna on poder beure o relacionar-se sense exposar-se al contagi. On arribarem si la bona gent no pot restar fidel a aquest costum tan nostre!

Als responsables d'aquesta situació i als qui han deixat a les seves mans la direcció cultural (confonent el roig carlí amb el del mataparent) us direm clarament:

Dies irae, dies illa
Solvat saeculum in favilla
Teste David cum Sibilla
Quantus tremor est futurus
Quando iudex est venturus
Cuncta stricte discursurus.

El darrer judici és lluny.
Però batlle Per.e.lectors,
No ho és tant el deu de juny.

Aviso

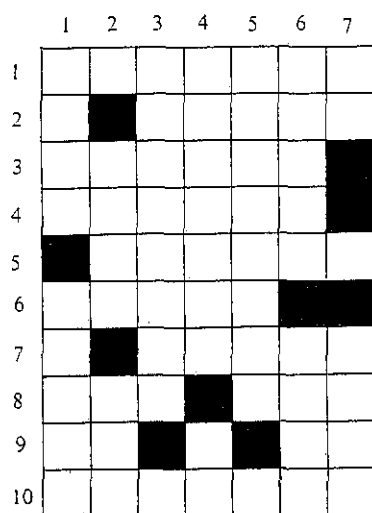
I SUBHASTA D'OBJECTES CARLINS

La galeria «Quatre Cantons» i «La Comarca Carlina» organitzen una subhasta d'antiguitats i objectes carlins que tindrà lloc els dies 6 i 7 de juny, a les hores i segons la modalitat que anunciarem oportunament.

Les persones interessades a aportar-hi objectes, poden posar-se en contacte als telèfons:

26 65 26 (de 10 a 13 i de 16 a 19) i 26 07 97 (de 19 a 21 h.).

Passatemps

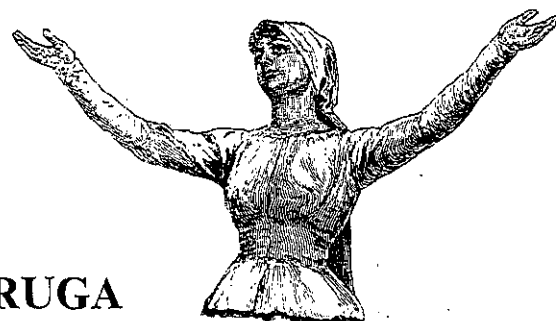

Horizontals: 1.- El Baró d'Oix. 2.- Vocal admirativa. Estri gros. 3.- Els bruts no ho fan. 4.- La monja no en té. 5.- Cilici que hom usa a les terres del Nil. 6.- L'Agricultor. 7.- Vocal mussolera. Eina. 8.- És un bon... Són dels nostres, però de vegades es passen una mica. 9.- Lletres d'Olot. Vocal mussolera. Vocal ratolinera repetida. 10.- Bolet llefiscós comestible.

Verticals: 1.- Els liberals es pensen que ens hi portaran. El Molt Honorable Comte de Can Fanga. 2.- Vocal admirativa. Estri. Liliàcia molt consumida als hostals. 3.- Que genera rendes. Vocal cridanera. 4.- Les monges no en tenen. Més petit que dos. 5.- Un que es fixa bé en les coses i s'hi estudia. Vocal cridanera. 6.- Al revés, nom d'un Monarca legítim de Romania. Pel maig cada dia en cau un. 7.- Repetit a l'inrevés, cavall infantil. Vocal ratolinera. Àvia.

SOLUCIO
Horizontal: 1.- Hortà. 2.- Hortà. 3.- Hortà. 4.- Hortà. 5.- Hortà. 6.- Hortà. 7.- Hortà. 8.- Hortà. 9.- Hortà. 10.- Hortà.
Vertical: 1.- Hortà. 2.- Hortà. 3.- Hortà. 4.- Hortà. 5.- Hortà. 6.- Hortà. 7.- Hortà. 8.- Hortà. 9.- Hortà. 10.- Hortà.

Moda

TORNA L'ARRUGA

Aquesta setmana us presentem un airós model, especialment encarregat per la molt honorable senyora de R. Reagan, per tal de donar gràcies degudament, el dia d'Acció de Gràcia, i que Mme. de Cabrinetti i Fills comercialitza en exclusiva en les nostres contrades.

Així la mantellina es presenta lleugerament recollida al bescoll, però prompta a ésser utilitzada si l'ocasió així ho requereix.

La mitja-brusa entallada protegeix i realça les parts interiors que, ornades amb una serreta de plom, permet fer tots els moviments, ablucions i postracions en quasi totes les postures permeses per la moral d'aquestes dates assenyalades.

La faldilla, és de les considerades «plus - maximum impossible» però mitjançant un discret sistema d'arrugues belles permet fer jocs de banderes per transmetre qualsevol incidència o moviment de l'enemic.

Mme. de Cabrinetti

Esports

ESGRIMA

L'esgrima és un esport molt elegant i selecte. Els espadatxins són molt decents i cobreixen tot el seu cos, àdhuc el rostre. Quan suen, es deixen punxar pel contrari, s'aturen un moment, es treuen la careta i s'eixuguen amb un vaporós mocador de seda.

L'esgrima és un esport molt reverent, que comença amb unes genuflexions i posant els braços en creu. Durant el combat, cada cop que xoquen els acers, es forma el signe de la creu.

No és veritat que l'esgrima sigui impúdica com el ballet o els toros. Els ballarins i els toreros porten uns vestits molt primis i ajustats, que marquen molt: els

primers un «maillot» i els segons un «traje de luces», tal i com correspon a l'espectacle que executen i no a un autèntic esport. L'espadatxí no pretén marcar paquet, sinó protegir-lo de la manera més blindada possible. El blindatge és fet amb unes barilles que formen com un cistell i serveix també perquè no es desplaci la càrrega quan fan les genuflexions.

El torero i el ballari, des del punt de vista de la seva lògica malaltissa i depravada, ressalten les parts i mostren el paquet, tot i el risc en el cas del torero que el toro s'hi fixi i li empitoni l'ouera.

La Comarca Carlina

OBRERS CARLINS, PREPAREU EL PRIMER DE MAIG! EN REMEMBRANÇA DE LLIURADA FERRARONS, ESPILL D'ESPIES CRISTIANES

«Oh, Lliurada, que bé que t'ho vares muntar perquè els teus conciutadans d'aquest segle XX s'ho trobessin tot fet! I no devies tenir pas poca feina, vistos els antecedents: Decret de Nova Planta, abolició dels Furs, llibertat de comerç amb Amèrica, pre-revolució industrial, despotisme il·lustrat, enciclopedisme, els llibres sacrílegs de Voltaire i Rousseau, la independència dels U.S.A., la Revolució Francesa, Napoleó Bonaparte».

«Olot, niu d'afrancesats, Muy Leal Ciudad, catau de liberals, descreguts i maçons, germen de revoltes obreres, paradigma de localitat perduda per la causa, esdevindria amb el pas del temps justament el contrari, gràcies a la teva decidida actuació. El cas d'Olot demostra que la diplomàcia i l'espionatge poden obtenir millors resultats que la guerra, àdhuc revertint situacions que els marxistes-leninistes qualifiquen ingènuament d'irreversibles».

«Encara que d'una envergadura limitada, la teva actuació fou més genial que els viatges d'Alí Bey, que Lawrence d'Aràbia, que l'apartheid de Sud-Àfrica, que l'incendi del Reichstag, que les vendes a terminis. Recordo quan tu somniaves en veu alta i en la intimitat de la nit em comentaves el pla que t'havien confiat les altes esferes: la difusió de les idees carlines entre les classes socials més impermeables a la nostra ideologia, així com la infiltració de carlins als llocs dirigents de les organitzacions obreres».

«Jo vaig tenir el privilegi d'escoltar des del teu dormitori les reunions que mantenies a l'habitació del costat amb els membres de la patronal, i vaig copsar els resultats de les teves actuacions i de les del teu pare: fidelitat i obediència a les consignes de la patronal, oposició a les manifestacions reivindicatives, renúncia a l'alliberament de la dona, obediència cega al teu confessor. I les visites que rebies de les egrègies dames de les Conferències de Sant Vicenç de Paul».

«Jo vaig suportar la teva postració en ocasió de les tres fortes derrotes de la Causa ocorregudes en vida teva: el restabliment de la Constitució de Cadis l'any 1820, l'abolició de la Santa Inquisició l'any 1834 i la conya del títol de Muy Leal l'any 1837. Però tu i jo sabíem que la teva feina estava ben feta. La grana de mostassa havia caigut en terra assaonada per la sang dels Màrtirs i el procés havia començat a revertir-se».

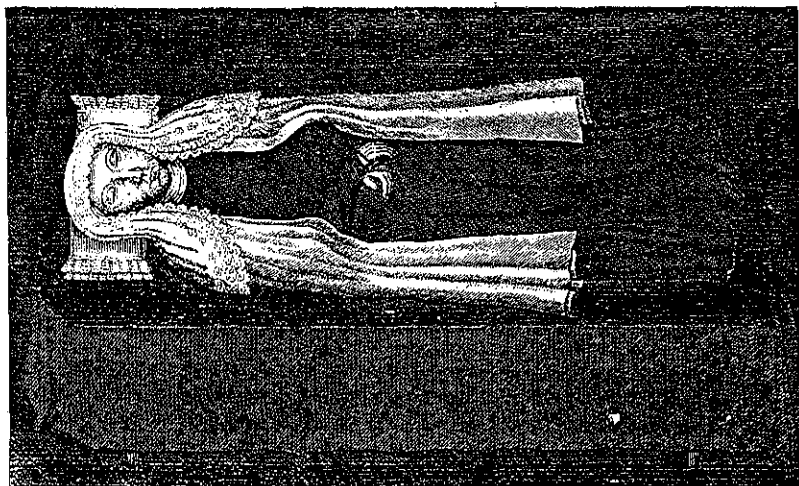
«En la tercera carlinada, Olot va ésser ocupat per les tropes del general Savalls, que hi varen sojornar enmig de la satisfacció de tothom. Des de llavors, sabent-ho o ignorant-ho, Olot ha estat sempre un reducte carlí. I el procés de redreçament continua. Des de l'any 1977 una coalició de carlins moderats guanya totes les eleccions i, des del poder, les seves posicions es van acostant a poc a poc a les que tu defensaves. D'aquí a ben poc, les proclames polítiques respectives convergiran i els carlins sereu tots uns».

«T'explico tot això des de la confiança que m'atorga el fet d'haver tingut un íntim contacte físic amb el teu cos, nit rera nit. La compenetració que vàrem assolir només es veu enfosquida per la que ara tens amb el teu sepulcre, que sempre serà més fred que jo».

«Oh, Lliurada, Lliberada o Liberata, tu que de liberal no en tenies res, jo t'enyoro. Estic molt sol perquè ara com tu ja no n'hi ha. Totes vénen acompanyades i ja no estan per mi».

«No t'oblida,

El teu lliit

Última hora: EL GOVERN CENTRAL CONVOCA ELECCIONS MUNICIPALS ALS MUNICIPIS DE LA COMARCA CARLINA

Quin espectacle que provoquen les eleccions, siguin del caire que siguin! Abans les coses es discutien portes endins entre les persones interessades, els qui per família i tradició corresponia decidir sobre el destí de la nostra terra. És quelcom que fa dubtar de la mateixa natura humana i la seva divina filiació veure els tripijocs, interessos, baralles i batusses que hi ha entre els qui volen governar la ciutat. Ja ho diu la dita: de porc i de senyor se n'ha de venir de mena.

Vénen ganes de cridar: Passin, senyores, passin, contemplin l'espectacle dels guerrers que lluiten per l'honor i la glòria! Quina vergonya! Si ho veiessin els avantpassats! Repassem les «Candidatures»!

L'EPP és un niu de liberals i heterodoxes confabulats que s'han atrevit a ajuntar-se amb els comunistes i maçons! No us creieu les seves promeses perquè són capaços de complir-les! Encara que aquests s'hagin separat per anar més sota les indicacions de Moscou, no us feu gens de cap dels dos. Ja ho deia la dita: «Vale más rojo muerto que rojo suelto».

Els verds. Què saben, aquests? Qui són? A quina família pertanyen? Per més llibres que es colleccionin i s'editin, això no és cap garantia de la classe necessària per manar i ésser obeït. S'ha de madurar molt per aspirar a aitals destins, encara que només siguin locals, i els verds són encara massa verds.

L'Esquerra Republicana. Quina desgràcia que hagin conservat un nom tan infeliç i de maleïda recordança per als seguidors de la monarquia legítima! Ens fem i ens fem alguna esperança del seu cabdill actual, que ha adquirit el castell d'Oix, que ha ressuscitat la forma de tractar com cal tots els veïns i súbdits de la baronia, però li manca el valor suficient per fer el pas decisiu de canvi de nom sota el qual encara el podríem admetre. La resta de qüestions ideològiques i de principis no estan tan allunyats de nosaltres com sembla: Déu, Pàtria i Furs.

Convergència i Unió. Quina simbiosi quasi perfecta de doctrina de l'Església de la d'abans del Concili, cosa que és dir igual que l'actual, i la defensa dels privilegis de classe! Quina meravella d'esperit autoritari quasi perfectament absolutista i dictatorial de tots els seus cabdills! Quina jerarquia tan ordenada! Quina manera més perfecta de tenir contents els vassalls amb inauguracions, pompa i prosapi! S'ha de saber ser senzill i planer quan es tracta amb el poble. Així t'entenen.

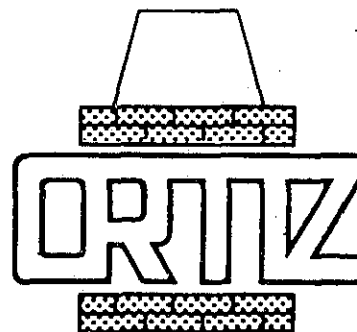
Ah!, Aliança Popular, consciència ciutadana. Llàstima que estiguis massa vinculada als no forals! De tu podríem dir quasi el mateix de CiU, però potser convé de vegades no ser tan «ortodox».

Ja veieu, amics lectors i suposats simpatitzants, quin és el panorama. Nosaltres continuarem vigilant, continuarem denunciant, continuarem defensant la terra, etcètera, etcètera.

XEMENEIES

XEMENEIES

ORTIZ

CONSTRUÏDES AMB PEDRA DE BASALT
LA PEDRA DE LA GARROTXA
DURA I FERRENYA
COM LA NOSTRA FE CARLINA

Canteres, tallers i exposició: Castellfolit de la Roca.
Telèfon 29 40 57

BONS COSTUMS QUE ES PERDEN I MALES COSES QUE, PER DESGRÀCIA, VAN ARRELANT

Des de fa una colla d'anys, des que els costums de la terra baixa han anat penetrant en aquestes raonades, que els costums ancestrals de la terra han degenerat de tal manera, que poques coses queden que facin honor a la nostra manera de ser, ferma i vigorosa, tal com escau als descendents d'aquells carlins gloriosos de la muntanya mitjana de Catalunya que lluitaren contra els elements forans en una lluita cruel i violenta.

Ja a finals del segle passat, molts escriptors i polítics es lamentaven i es queixaven de la pèrdua dels nostres costums i les tradicions seculars i de la introducció d'aquells elements estrangeritzants que tant de mal han fet i fan a la nostra idiosincràsia. Cent anys després, el problema encara s'ha fet més greu, en no vetllar, els qui ho haurien d'haver fet, i perquè cada vegada més els valors dels nostres coetanis s'assemblen més i més als de la resta d'habitants, no ja d'Espanya sinó d'Europa, d'ençà de la fatídica data de l'1 de gener de 1986.

Podríem començar quan hi hagué la introducció dels cavalls de quatre rodes i les regnes en forma de volant, que la gent va començar a esperar amb vertader delit les festes per poder marxar a conèixer món, com si el d'ací, molt més atractiu, ja no els resultés vàlid, impregnant-se d'hàbits aliens a la nostra manera de ser. De totes maneres, podríem recular encara molt més per veure quan comença aquest canvi de valors, inclinant-se per tot allò que té tuf de foraster i menystenint les coses nostrades. Nosaltres som partidaris de donar una dada molt interessant per a l'estudi del canvi de mentalitat, en la qual mai ningú no ha parat compte: quan l'home va deixar de posar-se la barretina per cofar-se la gorra i al mateix temps la dona canviava la caputxa per la mantel·lina. És ací on hem d'aprofundir, és ací on rau el vertader secret que fa que avui dia siguem iguals als habitants de les ciutats, perniciosos i degenerades.

En aquestes dates de Setmana Santa és quan es veu tot això que acabem de dir. Cada vegada més, els olotins i les olotines marxen a veure món i cada vegada som més pocs els qui ens quedem a passar-la al costat dels nostres familiars.

Des del Dimecres de Cendra, quan se'ns recorda que venim de la pols i a ella tornem, «memento homo quia pulvis es...», els catòlics es preparen per celebrar la Pasqua de Resurrecció. Les Quaranta Hores, amb els seus deseners i deseneres, el Dejuní, abans tan practicat pels olotins, la visita en família als monuments, el dia de Dijous Sant, el Via-Crucis..., són costums que s'han anat perdent enfront d'un Carnestoltes que va prenent volada i va guanyant terreny.

On és aquella benedicció de palmes al puig del Roser?, aquell costum que data de moltes centúries enrera, quan l'església de Sant Esteve es va esfondrar i sortosament no hi hagué víctimes perquè tothom era al puig del Roser beneint les palmes i el llor, que més tard servirà per espantar les tempestes congriades per les bruixes del Puigmal. ¿On és aquell formigueig de coloraines formant un quadre esplendorós, destacant les vermelles berretines i els colors dels vestits de les noies?, ¿i el bellugadís de les palmes i palmons de la mainada baixant del puig del Roser cap al Firal?

Un costum dolç i deliciós, encara que totalment degenerat, del qual Valeri Serra i Boldú parla com de la més genuïna representació, són els tortells i les mones, amb què els padrins obsequien els seus fiols en un intent de mantenir els menjars rituals, circumscrits, aquests, a la regió ausetana: Vic, Girona i Olot. La societat de consum, tan criticada per nosaltres, ha anat introduint canvis en la presentació d'aquestes menges, i ara, en comptes del típic ou de Pasqua, símbol del principi de l'Univers i de la Creació, hi podem trobar els últims personatges dels dibuixos animats que surten per la televisió.

Una altra tradició perduda, tot i que hi van haver seriosos intents per recuperar-la fa uns quants anys, és el ball del Xai bé. Un ball considerat com una de les quatre antiguitats de Catalunya, on s'hauria d'haver deixat perdre, i ara, pel Dissabte de Glòria podríem gaudir d'aquesta dansa, ballada per quatre pastors amb barretina per tal de celebrar el trànsit de l'hivern a la primavera i assegurar la fertilitat de la terra i de la ramada.

N'hi hauria tantes, de coses, per reivindicar! El costum que més celebrariem que es tornés a instaurar seria el que es feia el dia de Pasqua de Resurrecció. Aquell en el qual tota la mainada d'Olot, al so del tritlleig de les campanes de les esglésies, perseguien gossos per tots els carrers de la ciutat, cridant sempre: «A matar jueus! A matar jueus!». Aquest encisador costum ens fa pensar com era de rica la nostra memòria col·lectiva.

De processons actualment ja no se'n fan i, cada vegada més, s'està posant de moda haver d'anar a Verges, per Dijous Sant, a veure la seva processó, cosa cada any més difícil a causa de la gran afluència de gent, sobretot de barcelonins, que van a veure-costums de l'antigor i que converteixen l'acte en un sarau.

Què se n'ha fet de les tradicionals caramelles que es cantaven la nit de la Pasqua de Resurrecció? Aquests cants tradicionals, tan antiquíssims, plens de vida i de sabor popular, nascuts a redós de la muntanya de la Mare de Déu del Mont, segons escrivia mossèn Cinto Verdager. Doncs les caramelles han quedat arraconades en el més pregon oblit.

¿On són aquelles colles de jovent, amb barretina i cistelles, que anaven de casa en casa, cantant la bona nova de la Resurrecció i captant ous i botifarres, alegrant la gent i cantant i enamorant alguna donzella? Aquest jovent d'ara s'estima més anar amb moto o ballar aquests balls moderns en companyia de noies igualment alliberades en qüestions de la vida, en aquests cataus que s'anomenen discoteques.

Tindríem tantes coses més per dir! Però no volem abusar de la paciència dels nostres estimats lectors i decidim acabar aquí, tot esperant que en números propers, les pàgines de «La Comarca Carlina» continuaran essent obertes a les nostres modestes opinions i per continuar insistint en uns punts tan vitals i essencials de l'esperit carlí com són els costums i les tradicions.

L'objectiu que ens havíem plantejat en començar aquest senzill escrit era tocar el cor de les nostres digníssimes autoritats perquè reconsiderin la seva postura i prenguin les mesures pertinents per posar fi a tant de desgavell. La lluita serà difícil però encara s'hi és a temps.

Col·lectiu Punta de sabre

Mobles Planagumà

Disseny carlí. Distribució liberal.

VENDES I OFICINES: BOLÒS, 16 - TEL. 2614-70 - BISBE GUILLAMET, 4 OLOT

La Comarca Carlina

SEGON ACTE DEL JUDICI 69... DE
LA SALA SEGONA...
PERSONATGES: JUTGE, JOSÉ
MALAIVA.
ADVOCAT DEFENSOR, EL NINU DE
SANT ESTEVE.
VEU EN OFF, EL MATEIX
TORRACOLLONS.
EL MATEIX ESCENARI. S'HAN
CANVIAT ELS GOTS I
LES AMPOLLES D'AIGUA
MINERAL.
S'AIXECA EL TELÓ DE SILENCI.

-La Bartola estava com un tren.
-Les barretines, cony...! El señor juez.
-Se reanuda la sesión. El abogado defensor puede iniciar sus alegaciones.
-Que fins, eh?... Asseu-te sobre el respall de la cadira si el vos veure. És l'advocat més petit d'Europa.
-Señoría, quiero demostrar la inocencia de mis defendidos. En primer lugar hay que apuntar que la culpa de todo este desafortunado desaguizado la tiene la Comisión de Cultura del Ayuntamiento...
-Betuga listo, aquest sí que hi toca!
-...por haber diseñado los irreverentes modelos que lucían los susodichos encausados. Haber obligado a estos inocentes jóvenes, la mayoría de familias representativas del más rancio Carlismo Conveniente, a vestirse de esta guisa...
-La marededéu, a aquest li agrada la cuina!
-...para escándalo de los santos inocentes de la vieja guardia carlina que creyendo asistir a una sana diversión dentro del ciclo eclesial pre-cuaresmal, se encontraron horrorizados ante una burla sin más precedentes que el horroroso parto de una perra dentro del sagrario de San Esteban, capítulo negro de la historia de los deleznable liberales atribuido al alcalde Déu.
-...quin nom per a un enemic de la religió! Això ja era una premonició...
-Estos señores de la Comisión de Cultura -y sólo se entiende que un Ayuntamiento tan claramente carlista diera una cartera a los liberales sabiendo que ésta es el área más pobre, triste y abandonada- aprovechan cualquier circunstancia favorable para desencadenar la revolución contracultural...
-Alsadéu!, a aquests els caurà el pèl...
-Ya sea llenando las calles de paños menores, o organizando

noches eróticas, novelas de misterio, carnavales burlescos...

-El déu que els pela!... quin personal. S'han de sanar, aquests torraccollons...

-¿Cómo quiere su señoría que estos inocentes ciudadanos se comporten, si las autoridades municipales, a espaldas de un Alcalde que no sabe nada de las comisiones que actúan con absoluta libertad, hacen esta política nefasta?

-Ja n'és, de puta, aquest nin de Sant Esteve... Mira, ara no sé què pensar...

-Otro sí. Señoría, pienso que la pena que pide el señor fiscal debe quedar reducida. Creo excesivo ingresar a estos muchachos en la Circunferencia Olotense, lo que les obligaría a no hacer nada. Tampoco considero oportuno que se presenten en la lista de Conveniencia, dado que han dado claras muestras de no pertenecer a una sociedad pia, retrógrada y adinerada como gloriosamente lo es la nuestra. Pido pues que la pena quede reducida a formar parte de la Comisión de Fiestas, que ya es más que suficiente.

-I tant!

-Y aludiendo a mis alegaciones, que claramente atenúan la conducta de mis clientes, pediría que los miembros de la Comisión de Cultura vinieran obligados a llevar un distintivo muy visible que los acreditara como miembros del Ayuntamiento de Olot cada vez que pasaran por Besalú y sus alrededores.

-Recony... Aquest es passa, no?

-Oídas las dos partes, este juzgado dictará sentencia en una próxima sesión. Se levanta la sesión.

-Que s'assegui, cony! Aquest sempre ens fot la punyeta amb la seva dèria d'aixecar-se.

Quin serà el veredict? Es reconeixerà l'evident culpabilitat de la Comissió de Cultura? Relluirà la veritat en tota aquesta història? Fins aviat.

A L'OMBRA DE SANT ESTEVE

Intento mirar-vos amb bons ulls. Intento convèncer-me que ja heu adquirit el sentit de la raó, encara que no el manifesteu gaire amb els vostres actes. I, la veritat, ja estic força cansat d'enganyar-me a mi mateix una i altra vegada.

Això s'ha acabat. Prou condescendència. Prou mortificació. Finida la paciència amb tots vosaltres. Si s'ha d'expulsar del temple, expulsarem del temple!

Cretins meus! Ningú no em va posar ací dalt de la pedra només per fer bonic, ni per omplir un buit en l'angle de l'escala -com afirmaria un A. G. qualsevol-. Ans al contrari, jo sóc el que sóc, i enfilat a la pedra (Tu ets Pere i al costat teu edificaré un centre comercial...) us portaré pel bon camí, tant si voleu com si no. I acabada aquesta condescendència temporal començarem per aclarir les coses.

1r.- No m'agrada gens que aquests dies de reflexió i penitència, en comptes de transmetre els vostres sentiments de mortificació i devoció acudint massivament a les processons i via crucis solemnes, marxeu tots escopetejats cap a marina a gaudir de plaers terrenals dels quals encara no us heu fet mereixedors.

2n.- No m'agrada gens que les autoritats civils es preocupin més d'obrir i tancar túnels a la Vall de Bianya i posar primeres i segones pedres a dojo, que de publicar bans i proclames arreu amb les consignes i directrius necessàries perquè el poble assisteixi ordenadament a les processons que calgui.

Tampoc no m'agrada que desaprofitin el bon temps de mandat que els queda fent-se fotos de família per a la premsa canallesca o tapant pintades al·lusives als seus desvetllaments per instal·lar l'abocador a Besalú i, el que és més greu, que passin l'estona fent llistes electorals (Mon, Dimoni, Carn i Eleccions) en comptes d'organitzar actes populars multitudinaris. Com ara, per exemple, unes quantes processons amb papus, penitents, devots, confraries, pendons, domassos, astrolabis, banda, carruatges, alfombres de

flors, tallades de carrers, col·lapse de semàfors, policia a cavall, senyeres, Corporació Municipal al front, ofrena de flors, ciris obligatoris, torres de marfil, repicar de campanes, obligatorietat d'assistència als majors de deu anys, Roses de David, Tedéums a convenir, retransmissió per Ràdio Olot, servei de cilicis i fuets de nou cues gratuït i a càrrec del pressupost municipal, etc.

No és demanar cap impossible, ans al contrari, seria una justificació moral per tants anys de deixadesa i submissió. Que el consistori olotí prenguéss exemple del de Vich! -Capital de la Catalunya Catalana i Carlina (C.C.C.C.)-, que ha reinstaurat la celebració de la Setmana Santa amb tots els honors. Tal com Déu i el Legítim manen.

3r.- Si per alguna absurda raó, aquests suggeriments no es complissin d'immediat, tinc ordres estrictes del Legítim de donar-vos l'esquena i no mirar mai més penetrantment al Firal, sinó de fer-ho en direcció al mur de Sant Esteve. I us prometo que així ho faré!

Ja em vindreu a pregar: «Ferrer, gira't, home, que ve l'Honorable de Barcelona i queda molt lleig Sant Esteve amb l'estàtua del rector d'esquena...». «Au, Ferrer, vinga, que hem de fer la foto de la candidatura a l'escala i desentona el teu clatell acusador...». «Va, Ferrer, dóna't la volta, que tot el país es riu de nosaltres». No ho faré! Preferiré mirar les parets de Sant Esteve a la vostra decadència quotidiana.

Ah! I em serà ben indiferent si no em regueu l'heura ni planteu més crisantems. No m'han agradat mai.

Confio que no hauré d'arribar en aquest extrem i que el Consistori, i el Macies el primer, caminaran pel sender de la legítima tradició, retornant el sentit als seus actes, perquè vosaltres, pobres súbdits del Legítim, només sou responsables d'haver-vos enganyat votant-los.

Ferrer P.

La Comarca Carlina

BONS COSTUMS QUE ES PERDEN I MALES COSES QUE, PER DESGRÀCIA, VAN ARRELLANT

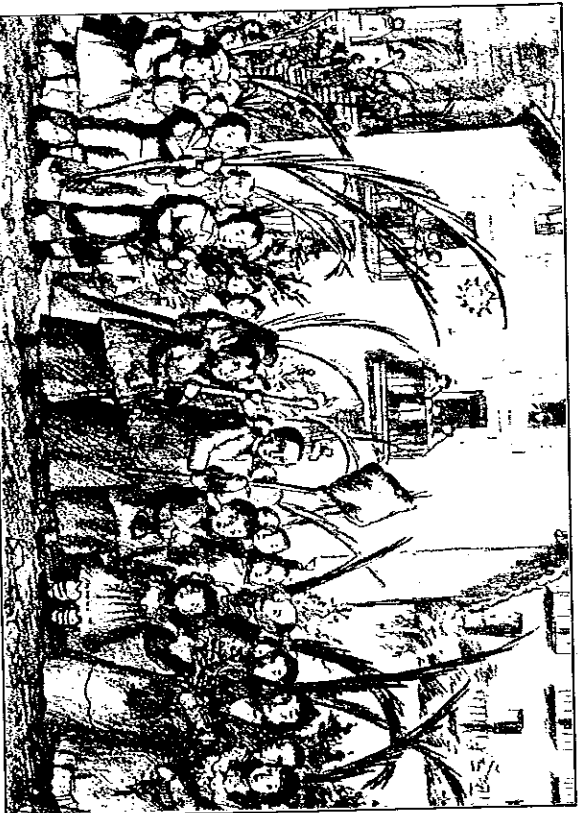
Des de fa una colla d'anys, des que els costums de la terra baixa han anat penetrant en aquestes raconades, que els costums ancestrals de la terra han degenerat de tal manera, que poques coses quedien que facin honor a la nostra manera de ser, ferma i vigorosa, tal com escau als descendents d'aquells carlins gloriosos de la muntanya mitjana de Catalunya que lluitaren contra els elements forans en una lluita cruel i violenta.

Ja a finals del segle passat, molts escriptors i polítics es lamentaven i es queixaven de la pèrdua dels nostres costums i les tradicions seculars i de la introducció d'aquells elements estrangeritzants que tant de mal han fet i fan a la nostra idiosincràsia. Cent anys després, el problema encara s'ha fet més greu, en no vetllar, els qui ho haurien d'haver fet, i perquè cada vegada més els valors dels nostres coetanis s'assemblen més i més als de la resta d'habitants, no ja d'Espanya sinó d'Europa, d'ençà de la fatídica data de l'1 de gener de 1986.

Podríem començar quan hi hagué la introducció dels cavalls de quatre rodes i les regnes en forma de volant, que la gent va començar a esperar amb verdader delit les festes per poder marxar a conèixer món, com si el diaci, molt més atractiu, ja no els resultés vàlid, impregnant-se d'hàbits aliens a la nostra manera de ser. De totes maneres, podríem recular encara molt més per veure quan comença aquest canvi de valors, inclinant-se per tot allò que té tuf de foraster i menystenint les coses nostrades. Nosaltres som partidaris de donar una dada molt interessant per a l'estudi del canvi de mentalitat, en la qual mai ningú no ha parat compte: quan l'home va deixar de posar-se la barretina per col·lar-se la gorra i al mateix temps la dona canviava la caputxa per la mantellina. És ací on hem d'aprofundir, és ací on rau el verdader secret que fa que avui dia si guem iguals als habitants de les ciutats, perniciosos i degenerades.

En aquestes dates de Setmana Santa és quan es veu tot això que acabem de dir. Cada vegada més, els olotins i les olotines marxen a veure món i cada vegada som més pocs els qui ens quedem a passar-la al costat dels nostres familiars.

Des del Dimetres de Cendra, quan se'ns recorda que venim de la pols i a ella tornem, «memento homo quia pulvis es...», els catòlics es preparen per celebrar la Pasqua de Resurrecció. Les Quaranta Hores, amb els seus deseners i deseners, el Dejuni, abans tan pràcticament pels olotins, la visita en família als monuments, el dia de Dijous Sant, el Via-Crucis..., són costums que s'han anat perdent enfront d'un Carnestoltes que va prenent volada i va guanyant terreny.

On és aquella benedicció de palmes al puig del Roser?, aquell costum que data de moltes centúries enrera, quan l'església de Sant Esteve es va esfondrar i sortosament no hi hagué víctimes perquè tothom era al puig del Roser beneint les palmes i el llor, que més tard servirà per espantar les tempestes congriades per les bruxes del Puigmal. ¿On és aquell formigueig de coloraines formant un quadre esplendorós, destacant les vermelles berretines i els colors dels vestits de les noies?, ¿i el bellugadís de les palmes i palmons de la mainada baixant del puig del Roser cap al Firat?

Un costum dolç i deliciós, encara que totalment degenerat, del qual Valeri Serra i Boldú parla com de la més genuïna representació, són els tortells i les mones, amb què els padrins obsequien els seus fills en un intent de mantenir els menjars rituals, circumscrits, aquests, a la regió ausetana: Vic, Girona i Olot. La societat de consum, tan criticada per nosaltres, ha anat introduint canvis en la presentació d'aquestes menges, i ara, en comptes del típic ou de Pasqua, símbol del principi de l'Univers i de la Creació, hi podem trobar els últims personatges dels dibuixos animats que surten per la televisió.

Una altra tradició perduda, tot i que hi van haver seriosos intents per recuperar-la fa uns quants anys, és el ball del Xai bé. Un ball considerat com una de les quatre antiguitats de Catalunya, on s'hauria d'haver deixat perdre, i ara, pel Dissabte de Glòria podríem gaudir d'aquesta dansa, ballada per quatre pastors amb barretina per tal de celebrar el trànsit de l'hivern a la primavera i assegurar la fertilitat de la terra i de la ramada.

N'hi hauria tantes, de coses, per reivindicar! El costum que més celebrariem que es tornés a instaurar seria el que es feia el dia de Pasqua de Resurrecció. Aquell en el qual tota la mainada d'Olot, al so del trilleig de les campanes de les esglésies, perseguen gossons per tots els carrers de la ciutat, cridant sempre: «A matar jueus! A matar jueus!». Aquest encisador costum ens fa pensar com era de rica la nostra memòria col·lectiva.

De processos actualment ja no se'n fan i, cada vegada més, s'està posant de moda haver d'anar a Verges, per Dijous Sant, a veure la seva processó, cosa cada any més difícil a causa de la gran afluència de gent, sobretot de barcelonins, que van a veure-costums de l'antigor i que converteixen l'acte en un sarau.

Què se n'ha fet de les tradicionals caramelles que es cantaven la nit de la Pasqua de Resurrecció? Aquests cants tradicionals, tan antitiquíssims, plens de vida i de sabor popular, nascuts a redós de la muntanya de la Mare de Déu del Mont, segons escrivia mossèn Cinto Verdaguier. Doncs les caramelles han quedat arraconades en el més pregon oblit.

¿On són aquelles colles de joveut, amb barretina i cistelles, que anaven de casa en casa, cantant la bona nova de la Resurrecció i captant ous i botifarres, alegrant la gent i cantant i enamorant alguna donzella? Aquest joveut d'ara s'estima més anar amb moto o ballar aquests balls moderns en companyia de notes igualment al·liberades en qüestions de la vida, en aquests catraus que s'anomenen discoteques.

Tindríem tantes coses més per dir! Però no volem abusar de la paciència dels nostres estimats lectors i decidim acabar aquí, tot esperant que en números propers, les pàgines de «La Comarca Carlina» continuaran essent obertes a les nostres modestes opinions i per continuar insistint en uns punts tan vitals i essencials de l'espectacle carlí com són els costums i les tradicions.

L'objectiu que ens havíem plantejat en començar aquest senzill escrit era tocar el cor de les nostres digníssimes autoritats perquè reconsiderin la seva postura i prenguin les mesures pertinents per posar fi a tant de desgavell. La lluita serà difícil però encara s'hi és a temps.

Col·lectiu Punta de sabre

Mobles Planagumà

Disseny carlí. Distribució liberal.

VENDES I OFICINES: BOLÒS, 16 - TEL. 261470 - BISBE GULLAMET, 4 OLOT

CARTA OBERTA A LA MAJORIA PARLAMENTÀRIA

Estimada majoria:

Ja era hora. Ja era hora que entenguéssiu que qui mana, mana. Que qui té la majoria és per fer-la servir i no pas per anar consentint lleis com un captaire que pidola. Us ha costat una legislatura i mitja, però ens sembla que ara ja ho heu entès. I nosaltres ens n'alegem.

I també celebrem que a l'hora de fer la nova divisió territorial de Catalunya us hàgiu decidit pel que és obvi i evident. La divisió territorial s'ha de fer aplicant criteris antics. I com més antics, millor. En aquest punt discrepam de vosaltres, no pas pel criteri emprat, sinó perquè no l'heu aplicat fins a les seves últimes conseqüències.

La divisió territorial d'ara es basa en una divisió anterior que només té cinquanta anys d'antiguitat. En un país ric en tradicions com és el nostre, això és un solemne error. La divisió de Catalunya en comtats data d'ara fa 1.200 anys i per això és la millor de totes. També és la millor de totes perquè respon a l'esperit neo-feudal i nepotí que esteu seguint en la vostra política.

Imaginem una divisió comarcal perfecta segons una estructura social perfecta. El Monarca legítim investeix el Molt Honorable Comte de Barcelona el qual, al seu torn, investeix altres comtes menys importants. Entre les atribucions de l'Honorable hi ha la de vetllar per l'essència monàrquica de les institucions. I així aplaudim que desfici a cops de decret i d'edictes les agrupacions territorials de caire republicà i populatxer, com la Corporació Metropolitana del Comtat de Barcelona.

Les fronteres dels comtats, que tant preocupen alguns, han de ser les de sempre, tal com la Història les ha consolidades. Les fronteres tenen una raó de ser elemental. Aquesta raó no és ni la Geografia ni la Història, tot i ésser molt importants. Aquesta raó és on comença el poder d'un comtal. On s'acaba el poder d'un comte és on comença el poder d'un altre. I així queda cobert tot el territori. Mireu si en fóra, de senzill, i vosaltres us heu quedat a mig camí. Cosa que demostra que no heu pensat del tot en les darreres conseqüències de la divisió de Catalunya en comtats. Ens referim, evidentment, a les conseqüències electorals.

Ja sabem que l'objectiu final és eliminar les eleccions i continuar manant sempre vosaltres sense que l'electorat s'hagi de molestar a votar-vos a cada moment. Però heu de fer els possibles per atènyer aquest objectiu amb certesa i sense frivolitats. I l'enemic socialista vigila. Heu de pensar que la divisió en comtats és pràcticament invulnerable a les escomeses esquerranes. I d'aquesta manera, guanyaríeu sempre vosaltres. És a dir, nosaltres.

Us donem les gràcies per haver-nos llegit fins aquí, i us assegurem que no us en penedireu. Per aprendre no hi ha res millor que tenir bons mestres, i nosaltres ja hi érem quan vosaltres encara no havíeu sortit de l'ou.

No sigueu rebecs, que d'això en sabem molt més que vosaltres. Presenteu una nova llei de divisió territorial segons els antics comtats catalans i voteu-la de seguida, ara que podeu. Demà pot ser massa tard.

Us estima com uns fills,

La Comarca Carlina

Cròniques Captives N.º 2

Ha estat relativament fàcil apoderar-nos de la segona tramesa de les cròniques d'aquest periodista liberal que campa per les nostres contrades. Hem de reconèixer que el personatge, orgullós, superbi, no sembla haver-se assabentat de l'existència de «La Comarca Carlina»: Ja se'n penedirà.

«Los Garrochinos y los Olotenses en concreto».

El obispo de Vich Torras y Bages dijo una vez una frase que define perfectamente la intencionalidad de las comarcas interiores de Cataluña: «CATALUÑA SERÁ CRISTIANA O NO SERÁ». Definía con esto el modelo de sociedad ideal carlina, rural y gremial anclada en el pasado aunque exteriormente parezca totalmente moderna.

La Garrocha y especialmente Olot reproduce adaptándolos a los tiempos modernos esta mezcla de religiosidad (Dios y lo divino sobre todo y en todas partes) y pragmatidad en los negocios cotidianos. Aquí se habla del patrón, «l'amo» y éste puede ser bueno o malo. Aquí se trabaja para ahorrar, no para vivir. Aquí se pide fidelidad en el lugar de trabajo, en el grupo a que se pertenece, y quien no la da o es un despreciable traidor (un rojo) o es un charnego (inmigrante de fuera de Cataluña, normalmente de Andalucía).

Otra característica es el tipo de trabajo que se realiza o que predomina, que a pesar de haber recibido el vestido de la modernidad y la tecnología entronca con las raíces de la miseria rural. Si tuviéramos que poner un eslogan sobre la industria éste sería: aquí se aprovecha todo.

La escultura religiosa, que fue durante un tiempo uno de los puntales de la ciudad de Olot, utiliza como materia prima una mezcla de virutas, papeles y cola (todo desecho) a la que se llama pomposamente pasta madera. Añadamos la bula papal de que las figuras eran indulgenciables y tendremos la santificación de la mierda.

No nos extrañemos de la capacidad de sacralización de este pueblo, ya que la historia se ha repetido desde los tiempos más remotos. Han sido capaces de sublimar desde la tierra hasta los asesinos (trabucaires) más crueles y feroces. Desde la industrialización le ha tocado al trabajo, al producto elaborado que siempre se pone bajo la advocación de una enseña que represente la más fiel tradición católica, apostólica y romana. Es como si una bandera con la cruz de San Andrés ondeara sobre esta Comarca y con ello se dignificara al producto y todos los que estén en contacto con él.

Es una maravilla ver la riqueza que genera un garrochín de un desecho: Una de las industrias clásicas es la del cerdo. ¿Por qué? Porque el cerdo se aprovecha todo. ¿Y la confección? Aquí el rey es el regenerado: aprovechamiento de los restos, de los retales, de los trapos, que aquí se hilan, se tejen y se confeccionan, y con el triangulito del Espíritu Santo invertido en la manga invaden los mercados nacionales e internacionales. Desconozco si se trata de unos símbolos consciente o inconscientemente sagrados.

La última industria que se encuentra en expansión: los inyectados de plástico tiene los mismos fundamentos: aprovechar al máximo el producto que se transforma, tener una materia prima barata, sacralizarla poniéndola bajo la advocación de algo divino o trascendente.

Y es que esta comarca mantiene los valores tradicionales, y lo consigue además gracias a la ayuda y apoyo generoso y desmesurado que el partido que gobierna en Barcelona le dedica. La inversión sigue los criterios puramente políticos de mantener la Garrocha como la reserva de Cataluña. Para que imperen los hábitos tradicionales, las costumbres de siempre, los valores de la tierra integrista y feudales. Por más maquillaje de modernidad que les pongan, ésta es la Cataluña honda, el retro de la Costa Brava que la Generalidad cuida como a la niña de sus ojos: es la Garrocha. Es el alma de Convergencia, la hija del Carlismo integrista.

Lo Somatén

NOTÍCIES

EL PRESIDENT DE CATALUNYA I EL PRESIDENT DE CASTILLA-LEON ES DIUEN EL NOM DEL PORC TIRANT-SE PESTES

El propassat dia 3 d'abril, els dos presidents es reuniren per tractar dels 1.500 porcs que van immigrar a Catalunya des de Castilla-Leon, completament empastifats amb la pesta porquina africana.

Publicitat

JO NO SÓC A.G.

Sr. Director:

Em veig en l'obligació d'aclarir que els articles signats amb les inicials A. G. en la seva digníssima revista «La Comarca Carlina», no han sortit de la meua ploma malgrat les coincidències en el fons i en la forma amb els que habitualment signo d'aquesta manera.

Serveixin aquestes línies per a posar els punts darrera de les inicials i, com diu la dita, al Cèsar el que és del Cèsar i a A. G. el que és d'A. G.

Atentament,

A. G.

ANUNCIS PER PARAULES

Gràcies Liberada, per haver-nos tret l'abocador d'Olot.

A. G.

Barcelonins: Visiteu la Garrotxa. No us atureu a Besalú. Veniu a Olot. ÉS NATURAL!!!

A. G.

Barcelonins: Visiteu Besalú. No notareu el canvi d'aire.

Comissió Pro-Abocador

Rosaura: Has oblidat nom i adreça o poders notariais. Envia'ls de seguida.

La Comarca Carlina